

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 3. maijā iesniedza Højesteret (Dānija) — Post Danmark A/S/Konkurrencerådet

(Lieta C-209/10)

(2010/C 179/40)

Tiesvedības valoda — dāņu

Iesniedzējtiesa

Højesteret

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Post Danmark A/S

Atbildētāja: Konkurrencerådet

Persona, kas iestājusies lietā: Forbruger-Kontakt a-s

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai EKL 82. pants ir interpretējams tādējādi, ka selektīva cenu samazināšana, ko veic dominējošā stāvoklī esošs pasta uzņēmums, kuram ir universālā pakalpojuma pienākums, tādā mērā, ka tās ir zemākas nekā pasta uzņēmuma kopējās vidējās izmaksas, bet augstākas nekā izplatītāja vidējās papildu izmaksas par vienu preces vienību, var veidot no konkurences izslēdzošu ļaunprātīgu rīcību, ja ir pierādīts, ka cenas šādā apmērā nav noteiktas, lai likvidētu konkurentu?
- 2) Ja atbilde uz 1. jautājumu ir tāda, ka selektīva cenu samazināšana 1. jautājumā minētajos apstākļos atsevišķos gadījumos var veidot no konkurences izslēdzošu ļaunprātīgu rīcību, kādi apstākļi valsts tiesai būtu jāņem vērā?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 3. maijā iesniedza Oberster Gerichtshof (Austrija) — Doris Povse pret Mauro Alpagò

(Lieta C-211/10)

(2010/C 179/41)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof [Augstākā Tiesa]

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Doris Povse

Atbildētājs: Mauro Alpagò

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ar “spriedumu par uzraudzību [aizgādību], kas neparedz bērna atpakaļatdošanu” Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (Briseles II a regula) ⁽¹⁾ 10. panta b) punkta iv) apakšpunkta izpratnē ir jāsaprot arī pagaidu noregulējums, ar kuru “vecāku aizgādības tiesības”, it īpaši tiesības noteikt dzīvesvietu, līdz galīgajam spriedumam par aizgādību tiek piešķirtas tam no vecākiem, kurš bērnu ir nolaupijis?
- 2) Vai rīkojums par atpakaļatdošanu ietilpst Briseles II a regulas 11. panta 8. punkta piemērošanas jomā vienīgi tad, ja tiesa liek veikt atpakaļatdošanu, pamatojoties uz tās pieņemto spriedumu par aizgādību?
- 3) Ja atbilde uz 1. vai 2. jautājumu ir apstiprinoša:
 - 3.1. Vai sprieduma izpildes valstī var iebilst pret tāda sprieduma izpildi, kuru izcelsmes valsts tiesa ir apstiprinājusi ar apliecību atbilstoši Briseles II a regulas 42. panta 2. punktam, pamatojoties uz izcelsmes valsts tiesas piekritības neesamību (pirmais jautājums) vai Briseles II a regulas 11. panta 8. punkta nepiemērojamību (otrais jautājums)?
 - 3.2. Vai arī šādā gadījumā atbildētājam izcelsmes valstī ir jālūdz anulēt apliecību un vai sprieduma izpildes valstī var apturēt sprieduma izpildi līdz izcelsmes valsts tiesas sprieduma pieņemšanai?
- 4) Ja atbildes uz 1. un 2. vai 3.1. jautājumu ir noliedzošas:

Vai saskaņā ar Briseles II a regulas 47. panta 2. punktu izpildes valsts tiesas spriedums, ar kuru pagaidu aizgādība piešķirta tam no vecākiem, kurš bērnu ir nolaupijis un kurš saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem uzskatāms par izpildāmu, ir pretrunā ar rīkojuma par atpakaļatdošanu, kas agrāk pieņemts izcelsmes valstī saskaņā ar Briseles II a regulas 11. panta 8. punktu, izpildi, pat ja tas netraucē rīkojuma par atpakaļatdošanu, ko izpildes valsts pieņēmusi saskaņā ar Hāgas 1980. gada 25. oktobra Konvenciju par starptautiskās bērnu nolaupišanas civiltiesiskajiem aspektiem (HKÜ), izpildi?

5) Ja arī uz 4. jautājumu ir jāatbild noliedzīgi:

5.1. Vai izpildes valstī var atteikt tāda sprieduma izpildi, kuru izcelsmes valsts tiesa ir apstiprinājusi ar Briseles II a regulas 42. panta 2. punktā paredzēto apliecību, ja, kopš šī sprieduma pieņemšanas brīža mainoties apstākļiem, izpilde nopietni apdraudētu bērna intereses?

5.2. Vai arī atbildētājam ir jānorāda uz šiem jaunajiem apstākļiem izcelsmes valstī un vai izpildes valstī var apturēt sprieduma izpildi līdz izcelsmes valsts tiesas sprieduma pieņemšanai?

⁽¹⁾ Padomes 2003. gada 27. novembra Regula (EK) Nr. 2201/2003 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu; OV L 338, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2010. gada 3. marta spriedumu lietā T-321/07 *Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH/Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) 2010. gada 6. maijā iesniedza Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH*

(Lieta C-216/10 P)

(2010/C 179/42)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH* (pārstāvji — R. Kunze un G. Würtenberger, *Rechtsanwälte*)

Pārējie lietas dalībnieki: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi), *Applus Servicios Tecnológicos, SL*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt Vispārējās Tiesas 2010. gada 3. marta spriedumu lietā T-321/07 *Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH/ITSB — Applus Servicios Tecnológicos, SL* (pārsūdzētais spriedums), ar

kuru minētā tiesa noraidīja prasību par Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) Apelāciju otrās padomes 2007. gada 7. jūnija lēmumu, ar ko atstāts spēkā Iebildumu nodaļas lēmums par iebildumu, kas celti pret Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu Nr. 002 933 356, noraidīšanu;

— pēc rakstveida procesa pabeigšanas nozīmēt tiesas sēdi;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējās Tiesas spriedums būtu atceļams šādu iemeslu dēļ:

— Vispārējā Tiesa nepareizi apstiprināja Apelāciju padomes vērtējumu par sajaukšanas iespējas kritēriju atbilstoši Regulas par Kopienas preču zīmi ⁽¹⁾ (RKPZ) 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam;

— Vispārējā Tiesa kļūdījās, neizvērtējot apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumus, kas pamatoti ar RKPZ 8. panta 5. punktu;

— Vispārējā Tiesa pārkāpa RKPZ 75. pantu, nolemjot, ka Apelāciju padomei bija tiesības pilnā apmērā nevērtēt apelācijas sūdzības iesniedzējas atlikušos argumentus, it īpaši tos, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējas agrākas preču zīmes atšķirtspēju, motivējot to ar "procesuālās ekonomijas apsvērumiem";

— pārsūdzētais spriedums pārkāpj RKPZ 76. pantu;

— Vispārējā Tiesa kļūdījās, akceptējot to, ka fakts, ka ITSB nepaziņoja apelācijas sūdzības iesniedzējai par Kopienas preču zīmes īpašnieka maiņu, tādējādi liedzot tai iespēju sniegt apsvērumus par lietas dalībnieka maiņu, nav būtisks apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpums;

— Vispārējā Tiesa piesprieda atlīdzināt izdevumus tādā veidā, kas neatbilst attiecīgajām Eiropas Savienības tiesību normām.

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 11, 1. lpp.).